

fullánkjuk segélyével juttatják az ellenség testébe a mérget. A fullánk rendszeren a test belsejében van elrejtve s csak izgatott állapotban válik láthatóvá. A fullánk csöves s a csövön keresztül folyik a mérge a testbe. A mérge rendszerint nagy mennyiségű hangyasavat tartalmaz. A nagyobb állatokon a darázs, vagy a méh szúrása csak fájó daganatot okoz, de ha tömegesen támadják meg az illető állatot és egész testét összeszurkálják, az embert, sőt az ökröt, lovat is elpusztíthatják. A legyek, szúnyogok, moszkítóok szintén mérgező váladékot bocsátanak szúrás alkalmával a testbe. A szűrő részek a szájrészekből alakultak s igen komplikált módon juttatják a mérget a sebbe. A hírhedt kolumbácsi légy szintén a szúrás alkalmával a sebbe kerülő mérge miatt veszedelmes. A kolumbácsi légy csípése nagyon fájdalmas daganatot okoz s ha tömegesen lepik el az állatot, mint rendszeren szokták, s összeszurkálják, az rövid időn elpusztul. Más rovarok, különösen a hernyók és a bogarak, maró folyadékot lövelnek megtámadójukra. Ez a folyadék csípős, maró hatású és apróbb állatokra veszedelmes lehet. A hangyák szintén mérgező váladékkal védekeznek, de ők előbb szájrészeikkel megsebzik ellenfelüket s így a nyílt sebbe bocsátják a hangyasavas folyadékot, mely így még veszélyesebb gyuladást okoz. Egyes nagyobb tropikus hangyafajok csípése még az emberre nézve is veszélyt okozhat. A csípés után erősen megdagad az illető hely s gyakran sebláz is felléphet. Más tropikus hangyafajok csípése ugyan nem okoz nagyobb daganatot, de úgy éget, mint az izzó vas.

A katókabogár, a körisbogár, a nünüke stb. avval védekeznek, hogy olajszerű, erős penetráns szagú folyadékot lövelnek ki testükből. E folyadék nem a szájon, vagy az alfelnyíláson jön elő, hanem a test

ívei között, különösen pedig a lábak ívei között. Ilyesfélék a békák és a szalamandrák mérgező és bűdös szagú váladékai is, melyet a hátoldalon levő mirigyek választanak el. Egyes hernyófajok szőrei is tartalmazhatnak csípős folyadékot, mely ha nagyobb mennyiségben a bőrre jut, a nagyobb állatokra is veszedelmes lehet. Ilyen hernyó, hogy többet ne említsek, a búcsújáró lepke hernyója.

Főbb vonásaiban elősoroltuk volna az állatországban leginkább elterjedt fegyvereket. De csak főbb vonásokban. A ki nyitott szemekkel jár a természetben, meglátja minden állatnak a fegyverét, melylyel a gondos anyatermészet felruházta, hogy védekezhessen ellenségei ellen. Alig van állat, az egyszerű véglényektől kezdve, fel a legmagasabban szervezett emlős állatokig, melynek nem volna fegyvere, melylyel küzdhet ellenségeivel.

T.

Zoologiai állomás Fiumében. Régóta vajúdik a dolog és régóta terveznek a fiúmei irányadó körök egy zoologiai állomást, melynek főfeladata az volna, hogy a tengeri halak biológiai viszonyainak tanulmányozásával a fiúmei halkereskedést elősegítse. Irótársunk, *Gauss (Garády) Viktor*, fáradságot nem ismerő buzgósággal elkövetett mindent azért, hogy a megfelelő hangulatot megteremtse. Most már úgy látszik, siker fogja kísérni törekvéseit; mert nem csak a legelőkelőbb fiúmei köröket tudta ideájának megnyerni, de *Szapáry László* gróf kormányzót is és a miniszteriumok szintén érdeklődnek e valóban hasznos terv iránt. Nincs kizárva az sem, hogy egyúttal a magyar zoologusok is itt fognak tudományos vizsgálataik megajtéséhez helyet találni, ami azért is nagyon kívánatos volna, mert tudjuk, már egy évtized óta elmaradtak zoologusaink a napolyi állomás dolgozóasztalai mellől. B.

Történt pediglen, hogy *Gozsdu E.*, a kitűnő író, ki itt a délvidéken mint államhivatalnok díszes pozíciót foglal el és a kiről tudja Magyarország minden sport- és vadászembere, hogy a vadászat és kutyatenyésztés, kutyaidomítás terén országos tekintély, — egy időben megfordult városunkban. Úri vadászaink nagy diadallal és kitüntetéssel fogadták.

Persze hamarjában vadászatot is rendeztek a tiszteletére, mely alkalommal megjelent az ezen sorok elején említett közkedveltségű *Nimródunk* is, bemutatván símára fésült új vadászkutyáját, melyről azt hangoztatta, hogy annak nincs párja nem csak ebben a nagy vármegyében, hanem talán a félországban sem.

Gozsdu megfigyelte, megvizsgálta az állatot és hangos szóval kimondotta a szentenciát, hogy:

— *Ez bizony egy ritka »Steinhund!»*

Mikor ez a megjegyzés a híres kutya-szakértő szájából elhangzott, olyan benső boldogság ömlött el a barátunk arcán, mi pedig bizonyos frígységgel tekintettünk a kitüntetett állatra, melynek szőrös pofáján mintha szintén felvillant volna a büszke önérzet kifejezése.

Eldicsekedtünk azután vele mindenfelé, eldicsekedett a gazdája is, hogy milyen nagy kincs is egy olyan »Steinhund«, olyan hírt hoz erre a városra, a melyhez képest a borunk, a kognakunk, a honvédelmünk, a sor aszfaltunk stb. híre — csak kis Miska.

Most már őszintén bevallhatjuk, hogy egyikünk sem tudta tulajdonképen, hogy mifajta is az a »Steinhund.« A vadászati lexikonokat is átböngészttük, azok sem adtak semmi felvilágosítást.

Vadász-szokás szerint azonban egyikünk sem akarta elárulni a másik előtt, hogy ebben a tekintetben fogyatékos a tudománya és meg voltunk győződve arról, a kutya gazdájával egyetemben, hogy az valami fenomenális, híres fajkutya.

A »Steinhund« híre messze földet bejárt, a vadászlapok készüléteket tettek, hogy a fotografiáját is kiadják, a gazdája kettőzött gonddal ápolta, új nyaklánczot vett számára, díszeset, drágát, melynek ezüstlapján finom vésetű betűk hirdették: »Steinhund!»

Ha a gazdájával a sétatéren megjelent, minden szem feléje fordult, minden száj suttozta: »Ez az a híres, nevezetes állat!»

A közös vadászatokra csak nagy ritkán hozta el a gazdája, hogy valami baja ne essék, valami kocza-puskás meg ne srétezzék. Mi pedig olyankor, mikor szerencsénk volt a nemes állathoz, csak annak a működését néztük . . . pedig sok olyan bolond dolgot cselekedett, a miért a saját kutyáinkat kegyetlenül megkorbácsoltuk volna.

— Hja! A »Steinhund« . . . az már más! A magas kutya-arisztokracziában másfajta lehet a virtus!

A sok bosszúság után azonban, a mit a híres kutya okozott, nem elégedvén meg a fejcsóválgatással, szenvedélyes vitákba bocsátkoztunk; kezdett fogyni a »Steinhund« nimbusa.

Két pártra szakadt az úri vadászok tábora. Lettek »Steinhundisták« és »Steinhund ellenesek«. Annymra mentek a vitakozások, hogy holmi lovagias ügyek is kezdtek feltűnedezni a láthatáron. Nagy veszélybe jutott a vadásztársulat nyugalma, egysége.

A parasztvadászok csak mosolyogtak a bajszuk alatt.